

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **G.K.**,
oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 29 stycznia 2025 r.,
skargi pełnomocnika interwenienta na wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 19 czerwca 2024 r., sygn. akt IV Ka 356/24,
uchylający wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu
z dnia 22 grudnia 2023 r., sygn. akt V K 146/21,
i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania,
na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić skargę;**
2. **kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć interwenienta L.S. Sp. z o.o. w likwidacji w L.**

UZASADNIENIE

G.K. został oskarżony o to, że pełniąc funkcję prezesa zarządu Spółki z o.o. L.S. z siedzibą w L. przy P. W.(...) i jednocześnie będąc na podstawie prawa uprawnionym i zobowiązanym do prowadzenia spraw gospodarczych tej spółki, urządził co najmniej w dniu 05.11.2018 r. w lokalu bez nazwy własnej w W., ul. H. gier o charakterze losowym na urządzeniach do gier H. nr [...], E. nr [...], H.1 nr [...]

wbrew przepisom ustawy z dnia 19.11.2009 r. o grach hazardowych (tekst jednolity - Dz.U. z 2018 r., poz. 165 ze zm.).

tj. o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 22 grudnia 2023 r., sygn. akt V K 146/21, oskarżonego uniewinniono od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa skarbowego.

Od tego wyroku apelację na niekorzyść oskarżonego wniósł Naczelnik Dolnośląskiego Urzędu Celno-Skarbowego, który – podnosząc zarzuty naruszenia prawa materialnego oraz obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia – wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 19 czerwca 2024 r., sygn. akt IV Ka 356/24, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony skargą pełnomocnika interwenienta L.S.Sp. z o.o. w likwidacji w L. Podniesiono w niej zarzut naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez przedwczesne i bezzasadne uznanie, iż ziścił się warunek z art. 454 § 1 k.p.k. pozwalający na uchylenie wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, podczas gdy:

1) Sąd Okręgowy we Wrocławiu powinien poprzedzić rozstrzygnięcie sprawy uzupełniającym postępowaniem dowodowym, w tym dowodem z opinii innego biegłego, czego nie uczynił i uchylił wyrok Sądu Rejonowego wyłącznie na podstawie stwierdzenia hipotetycznej możliwości wydania wyroku skazującego w ponownym postępowaniu przed Sądem I instancji, co jest niewystarczające dla przyjęcia wystąpienia reguły *ne peius* określonej w art. 454 § 1 k.p.k.;

2) Sąd Okręgowy we Wrocławiu powinien w toku postępowania apelacyjnego przeprowadzić analizę strony podmiotowej zarzucanego

oskarżonemu czynu, czego nie uczynił i uchylił wyrok Sądu Rejonowego wyłącznie na podstawie stwierdzenia hipotetycznej możliwości wydania wyroku skazującego w ponownym postępowaniu przed Sądem I instancji, co jest niewystarczające dla przyjęcia wystąpienia reguły *ne peius* określonej w art. 454 § 1 k.p.k.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor skargi wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na skargę, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Skarga nie jest zasadna.

Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 437 § 2 zd. II k.p.k., uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Z powiązania treści tego przepisu z art. 539a § 3 k.p.k., w którym wskazano podstawy skargi, jednoznacznie wynika, że Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego, ogranicza się do badania, czy w sprawie – na etapie postępowania przed sądem pierwszej lub drugiej instancji – zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego lub też konieczne jest przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2019 r., III KS 34/18, Prok. i Pr.-wkł. 2019/7-8/27*). Sąd Najwyższy nie może więc oceniać, czy zaistniały merytoryczne podstawy do wydania określonego rodzaju orzeczenia. Nie jest bowiem władny na podstawie przepisu art. 539a § 1 k.p.k. do oceniania materiału dowodowego przedstawionego w sprawie – rozpoznanie sprawy w tym zakresie należy bowiem do sądów powszechnych. Interwencja Sądu Najwyższego w ten zakres orzekania stanowiłaby naruszenie ich kompetencji do rozpoznania sprawy. Przedmiotem kontroli w tym postępowaniu jest jedynie stwierdzenie, czy

uchylając wyrok sądu pierwszej instancji z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, sąd odwoławczy kierował się podstawami wydania orzeczenia kasatoryjnego wskazanymi w art. 539a § 3 k.p.k. oraz czy takie rozstrzygnięcie było w konkretnej sprawie konieczne (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2018 r., V KS 15/18, LEX nr 2515959; zob. też: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2020 r., II KS 16/20, LEX nr 3093484; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2020 r., I KS 8/20, LEX nr 3177866*). Co do zasady nie jest też rolą Sądu Najwyższego w postępowaniu prowadzonym na podstawie przepisów Rozdz. 55a Kodeksu postępowania karnego analizować pod względem merytorycznym jakość weryfikacji oceny materiału dowodowego w perspektywie szczegółowych zagadnień akcentowanych na tej płaszczyźnie przez obrońcę oskarżonego. Przeciwnie stanowisko pozostawałoby w sprzeczności z podstawami skargi, określonymi w art. 539a § 3 k.p.k. oraz *ratio legis* tej instytucji.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd drugiej instancji dokonał szczegółowej i krytycznej weryfikacji zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych, wskazując przyczyny, dla których uznał za wadliwe, dotknięte błędem dowolności, stanowisko Sądu I instancji w zakresie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza opinii biegłego oraz opinii Wojskowego Instytutu Łączności w Z.. Sąd *ad quem* zauważył ponadto, że przy zdyskredytowaniu tych opinii Sąd *meriti* nie wskazał, na jakiej podstawie oparł swe ustalenia faktyczne co do charakteru gier urządzanych przez oskarżonego, ani też nie przeprowadził dowodu z opinii innego biegłego lub instytucji naukowej bądź specjalistycznej. Przedmiotem kontroli instancyjnej były również rozważania na temat strony podmiotowej zarzucanego oskarżonemu czynu, i także w tym zakresie Sąd *ad quem* podał argumenty przemawiające za wadliwością ustaleń Sądu I instancji co do usprawiedliwionego przekonania oskarżonego o legalnym, nie wymagającym koncesji charakterze realizowanej działalności.

Stwierdzone uchybienia Sądu *meriti* i dokonanie odmiennej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doprowadziły Sąd odwoławczy do przekonania, że w sprawie zachodzą podstawy do skazania, co wobec treści

wyroku Sądu pierwszej instancji, aktualizowało na etapie postępowania apelacyjnego przesłankę określoną w art. 454 § 1 k.p.k. Skoro Sąd *ad quem* przeprowadził rzetelną kontrolę odwoławczą, wykazując uchybienia Sądu I instancji w zakresie oceny dowodów i przyjmując oraz uzasadniając odmienne stanowisko w tym zakresie, to taki sposób procedowania dawał Sądowi *ad quem* podstawy do stwierdzenia zaktualizowania się w niniejszej sprawie reguły *ne peius* bez potrzeby przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego, jak zasugerowano to w skardze.

Z tych względów, nie stwierdzając okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, obciążając oskarżonego kosztami postępowania skargowego.

[WB]

[t.n]